

want Jan was zoo kort van ojem. 't Was hum zoo vrimd opte straot, zeidie.

— „'t Is mit Koninginnedag zeuve jaor geleje, dat ik de leste keer de poort uut gewest bin,” lachte 't ouwe kjelje.

Ze zatten al gauw op 'n bankske. En um drie uur ware ze wer tuus. Jan was muui van al 't loope en 't praote, zeidie.

Dat was de leste keer, dat Jan was gaon wandele.

Drie weke laoter kwamme ze hum mit 'n karreke van 't Ziekenhuus haole. 't Was ien 't Huus te stoffig veur Jan, zei den dokter, mit dat houtzage: daor mos Jan zoo van hoeste.

Toen hij deur de gang aongestapt kwam um naor 't Ziekekarreke te gaon, drêjde de kjel z'n eigen nog um naor 't meesterke en zei:

— „'n Ritje op gemeentekosten. Maar toch geen man met blinkende knopen er bij. Daar ben ik altijd nog bang voor geweest.”

— „Kom maar gauw terug, Jan, als je beter bent,” zei de dirikteur. Mar Jan zei, mit eene voet opte treeplank:

— „Jan komt niet terug. Nog 'n paar weken, dan krijgt Jan z'n laatste ritje. (Hij wees op z'n borst) 't Uurwerk is versleten: de rikketiketik staat gauw stil.”

Zoo erg was 't toch nog niet, als de dokter in 't Ziekenhuis zei tegen 't meesterke, die hem nogal 's kwam opzuke.

Wat koste ze zitte te klessjeniere, de mestersjong en Jan.

Zoo zeidie 's 'n keer:

— „Hedde nou nooit ien oe leven 's behoefte aon troost gehad, Jan? Ge het zo'n riek leve gehad, ge het zoveul beleefd. Hedde nou nooit troost noodig gehad? Ik mein, zooas minse dat mekaore niet kunne geve.”

— „O, ge meint de dominee en de kerk, wor? Daor heb ik nooit wat mee aon de pet gehad. Zwieg me d'r mar over.”

— „Dus gij het altoos zoo mar vortgeleefd als de vërrekes ien 't hok. Allinnig mit dit verschil, dat gij 'n klein bietje meer verstand had as zo'n vërreke, 'n heel klein bietje meer. Hedde daor as oud mins nou volkome vree bij?”

— „Och, vree? vraogde? Dat zit nog. Ik heb wel altoos 't goeie gewild. Mar 't wou niet. Altoos mit m'n eige ligge vechte. 't Liekt wel, of t'r hier van binne twee zitte, 'n goeie en 'n slechte. Mar de kwaoje wint 't zowat altoos.”

— „En nou het 't goeie 't mar heelemaal opgegeve?”

— „Nee, dat niet. Dat za'k niet zegge. Mar ge wordt t'r zoo muui van, van al dat ligge dinke en vechten mit oe eige.”

— „Ge het me toch wel 's gezeid, dache snachts duk ligt te dinke, as ge niet slaope kunt. En nou moste mien 's 'n plezier doen, en as ge nou wer zoo ligt en zoo muui wordt van 't dinke en vechte mit oe eige, dan motte 's zacht fluusterend zegge: Jezus. Drie keer achter mekaore. Jezus help me, ik bin zoo muui, ik kan m'n eige niet helpen Zulde 't doen? Dat is de leste wuns van Kee, dat 't zoo wied mit ou nog 'n keer komme zou. Zulde 't doen?”

— „Gij het nooit mit me over die dinge gesproken ien de leste weke, as ge bij me was en toch was al ou praote preeke veur me ik zal 't doen veur Kee en veur 't meesterke.”

Toen gong 't meesterke gauw eweg. Hij zou den anderen aovend werum komme.

Mar dat hoefde niet.

Den andere mërrege kwam den oppasser van 't Ziekenhuus 't meesterke vertelle:

— „De directeur van 't Ziekenhuis laat u zeggen, dat Jan Sanders van nacht om twee uur overleden is.”

— „Och man, dat spijt me.”

— „Had meneer betrekking op hem?”

— „Nee, heelemaal niet. Hij kwam uit dezelfde streek als ik, anders niet.”

— „'t Mot anders 'n goddeloos mens geweest zijn, meneer. De zuster vertelde me nog, dattie van nacht, toen hij haast niet meer praten kon, nog maar had liggen vloeken. Jezus, Jezus mot hij maar gezegd hebben. En zoo is hij de eeuwigheid ingegaan.”

DE GALILEESCHE ZEE

DOOR

Dr. J. R. CALLENBACH

Galilea, het land waar de Heiland Zijn werkzaamheden aanving, (Hand X : 37; Lukas XXIII : 5) was en is nog het liefelijkste deel van het heilige land, dat terecht „een tuin des overvloeds” werd genoemd.

Het is zeker niet zonder beteekenis, dat de Heere Jezus in deze schoone omgeving Zijn arbeid begon. Hij, die op de bruiloft te Kana Zijnen discipelen openbaarde, dat Hij niet van de Zijnen verlangde een leven in de woestijn met het kemelsharen kleed, dat Zijne heerlijkheid aanschouwd werd in het volle rijke leven van vaders en moeders, Hij brengt de blijde boodschap allereerst daar, waar heel Gods schepping medegetuigt van 's Vaders vriendelijk aangezicht, van Zijn lust om wel te doen.

Al bleef dit schoone land het schoonste deel van het ontluisterd Palestina, toch is er sinds de dagen toen de Heiland daar rondwandelde veel veranderd.

Van Jeruzalem, dat met Jaffa, het oude Joppe waar aan Petrus geopenbaard werd, dat hij tot den heidenschen hoofdman Cornelius mocht gaan om dezen het Evangelie te verkondigen (Hand. 10 : 1—20) en dat met Egypte door een spoorweg verbonden is, kan men ook per trein, over Sichem, naar Galilea reizen. De reiziger komt dan aan den Zuidoever van de Galileesche zee. Van dat punt kan hij per spoor de kust bereiken aan den voet van den Karmel (1 Kon. 18) waar de havenstad Haïfa ligt, niet ver van het uit de kruistochten zoo bekende St. Jean d'Acra, thans Acca geheeten.

Wil de bezoeker van Palestina Noord-oostwaarts trekken, de trein voert hem van de Galileesche zee naar Damascus, en van daar weer naar 't Westen naar Beiroet, aan den oever van de Middellandsche zee, ten Noorden van de oude steden Tyrus en Sidon.

Zesde Kerstboek 12